

Titlu original (eng.): The caring kind

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HOLLAND SHEILA**

Imini zbuciumate / Sheila Holland

Traducător: Cecilia Ionescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-286-2

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

SHEILA HOLLAND

***Inimi
zbuciumate***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CECILIA IONESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

– Adevărat? Nu știam.

– Nu aveți prea multă nevoie de mine în aceste zile, nu?

Insista, știind că, dintr-un moment în altul, el putea uita motivul apelului și să vorbească despre cu totul altceva.

– Cred că faci o prostie încercând să te amesteci în treburile surorii dumitale, declară el.

Harriet rămase mută. Nu se aștepta la atâta perspicacitate din partea acestui distrat.

– Spui că are optsprezece ani? Are vârsta să se căsătorească! Nu faci decât s-o ridici împotriva dumitale dacă o tratezi ca pe o copilă irresponsabilă.

– Mama mi-a cerut să intervin... Eu sunt de părerea dumneavoastră, profesore, dar n-aș vrea s-o văd din nou nefericită pe mama.

Lewis Emmett rămase tăcut un moment, apoi oftă.

– Draga mea micuță, fă ceea ce crezi că trebuie să faci. Desigur, îți poți lua cât timp ai nevoie. Suntem foarte avansați cu programul nostru, mulțumită conștiinței dumitale profesionale. Să-mi dai vești...

El închise și Harriet făcu la fel, cu un zâmbet. Știa perfect că va uita acest episod, o dată cufundat în studiile lui dragi.

Harriet avea o mică mașină sport, roșie, pe care o conducea repede și bine. Înțelesese foarte repede că o femeie care se mișca într-un mediu masculin trebuia să fie sau destul de frumoasă pentru ca bărbații să facă tot ceea ce voia, sau destul de capabilă pentru a se descurca singură. Fiind o fire independentă și hotărâtă își făcea munca fără să fie ajutată. Oricum, nu era și nu va fi niciodată cu adevărat frumoasă: îi semăna mamei sale, dar nu avea excepționala frumusețe strălucitoare a Carolinei Cowper. Părul întins, șaten închis, era tuns scurt, lăsând să se vadă niște trăsături armonioase; avea ochii albaștri, dar privirea sa directă și rece îi dădea o expresie diferită de cea a mamei sale. Pe chipul delicat al Carolinei Cowper, ochii albaștri erau ca niște violete încântătoare...

Capitolul 1

Călătoria până în comitatul Somerset se desfășură fără incidente. Harriet luă masa de prânz într-un mic restaurant de țară, o supă de roșii excelentă, friptură de miel cu garnitură de fasole verde și la urmă, câșuni cu frișcă.

Nu venise pe aici de la întoarcerea în Anglia: un fel de instinct o ținuse la distanță. Acum, foarte uimită să constate exactitatea amintirilor sale: nu uitase nimic, nici câmpiile mănoase și verzi acoperite cu floare broștească și cu părăluțe al căror mijloc galben strălucea sub rozul petalelor, nici pereții din piatră brută, nici vacile care pășteau la umbra ulmilor, nici muștele cu corpul verde în ale căror aripi transparente strălucea soarele, nici pâraiele mărginite de ferigi, învăluite în roiuri de musculițe... Brusc, toate acestea i se păzură familiare și foarte dragi!

Mergea cu viteză pe un drum îngust când observă un bărbat pe drumul pentru pietoni. La zgomotul motorului, se întoarse și întinse brațul spre ea, cu degetul înainte. Un autostopist...

Era tânăr, îmbrăcat în niște pantaloni din pânză pătați și o cămașă mototolită. Harriet apăsă pe accelerație. Nu dorea deloc să-l transporte pe acest băiat...

Dar tânărul se postase chiar în mijlocul drumului! În mod instinctiv, frână brusc. Mașina merse în zigzag și se opri cu botul în mărcini.

Lividă de furie, Harriet coborî.

– Sunteți nebun? îi strigă ea autostopistului. Aș fi putut să vă zdrobesc! Cum v-a venit ideea să faceți așa ceva? Sunteți absolut inconștient!

– Trebuia să vă fac să vă opriți, îi replică el. N-ați văzut că vă făceam semn? Am nevoie de un transport de urgență.

– Ei bine, nu eu sunt cea de la care îl veți obține! tună Harriet. Teama „retrospectivă” și mânia îi tăiară picioarele.

Fără să se jeneze, tânărul urcă în mașină.

– Dați-i drumul, sunt grăbit! spuse el.

O clipă, Harrietei i se tăia respirația.

– Coborâți din mașina mea... coate-goale. Nu vă voi transporta nici dacă ați fi ultimul om de pe pământ! Cine naiba vă credeți? Mutră de... hippie!

– Să nu vi se facă rău, micuț! spuse el cu o voce târăgănată. Viața este prea scurtă.

– Coborâți!

Cu un gest rapid, Harriet deschise cutia cu scule și scoase de acolo o cheie.

Intrusul se lăsa liniștit pe spate, își încrucișă brațele privind-o cu toată obrăznicia ironică a ochilor săi câprui.

– Sunteți într-adevăr furioasă! spuse el. Și vă stă bine, să știți...

– Dumneavoastră... sunteți...

Se întrerupse, sufocată de indignare, negăsind niște termeni suficient de tari pe care să-i arunce în față. Îl amenință cu cheia:

– Afară! spuse ea pe un ton amenințător.

Atitudinea tânărului se schimbă imediat: întinse brusc brațul și-i smulse unealta din mâini. Apoi o prinse de încheietură și o forță să se așeze.

– Ascultați, spuse el, sunt grăbit. Așadar, porniți această mică și frumoasă mașină. Trebuie să mă ocup de o urgență... Din păcate! deoarece este plăcut să fiu în compania dumneavoastră...

– O urgență?

Tânărul oftă. Se aplecă, își luă geanta și o deschise.

– Sunt medic. Regret ceea ce s-a întâmplat, dar asta este. Aș fi putut fi un „coate-goale”, dar nu sunt decât un discipol al lui Hipocrat. În principiu, este ziua mea liberă; așadar, în mod absurd, fără nicio îndoială, am început să curăț temeinic grajdul... Colegul meu a fost chemat pentru o naștere, apoi a apărut această urgență și a trebuit să-mi iau geanta și să mă grăbesc. Am avut timp doar să mă spăl pe mâini.

Își arată mâinile deosebit de curate.

– Și apoi m-a urmărit ghinionul: mașina mea n-a vrut să pornească. Atunci am plecat pe jos. Ați apărut dumneavoastră...

El ridică din umeri.

– De ce nu mi-ați spus asta, imediat?

– Nu mi-ați permis, spuse bărbatul cu vocea sa târăgănată.

Harriet oftă cu îngrijorare. Simțea că avea un aer stânjenit.

– Faceți stânga-mprejur, spuse pasagerul său. Trebuie să merg în sat, la circa trei kilometri de aici. L-ați traversat, probabil.

Exasperată, Harriet se supuse.

Merse foarte repede în direcția indicată. Lângă ea, tânărul medic părea perfect relaxat. Era înalt, avea fața colțuroasă; părul de culoare deschisă îi cădea în dezordine pe ceafă. N-avea cravată și cămașa, ale cărei mâneci erau ridicate, era în mod vizibil uzată.

Ochii săi câprui străluciră când observă că Harriet îl privea cu coada ochiului.

– Încă bănuitoare? o întrebă el. Admit că am un aspect ciudat. Știți, nu se curăță un grajd în haină neagră și pantaloni în dungi.

– Aveți?

El o privi fără să înțeleagă.

– Ce să am?

– O haină neagră și pantaloni în dungi.

El râse.

– Pe legea mea, nu! Un costum gri închis este tot ce am mai bun. Știți, tărani nu pretind eleganța din cartierele șic ale Londrei.

– Eu n-aș fi crezut că solicită un medic care are aerul unui vagabond.

Cu sprâncenele împreunate, pasagerul o privi atent, remarcând pantalonii eleganți, vesta bine croită, chipul proaspăt și părul neted.

– Dacă aveți câteva coaste rupte, poate nu v-ați fi uitat ce aer am! spuse el batjocoritor.

Harriet tăcu, rușinată.

Urmără o stradă a satului liniștit și medicul îi spuse să se oprească în fața portalului vopsit în alb al unei case.

– Așteptați-mă aici, spuse el.

– Ce spuneti, eu nu sunt șofer de taxi! izbucni Harriet, indignată.

Ochii căprui o fixară cu răceală.

– Poate va trebui să-mi conduc pacientul la spital, spuse medicul. Nu știu în ce stare se află. Spitalul este la mai mult de cincisprezece kilometri de aici... Vreți ca, eventual, să-l stransport într-o roabă?

Harriet roși.

– Bine, este în ordine! bombăni ea.

Își dădea seama de egoismul său, dar orgoliul îi făcea imposibilă o schimbare de atitudine.

În timpul în care medicul era în casă, rămase în mașină, privind cu atenție zidurile mici din piatră cenușie, pazele de pe acoperișuri colorate în ocră, mănunchiurile de glicine care încadrau uneori ferestrele.

Soarele îi încălzea fața. Respiră mirosurile pe jumătate uitate ale frumosului anotimp, cele de ridiche sălbatică, de mixandre, de liliac, parfumul îndepărtat de levănțică. O pisică mare portocalie coborî strada și o privi cu ochii săi verzi, atentă. Se așeză nu departe de mașină și începu să-și lingă labele, cu un aer preocupat.

Harriet avea o slăbiciune pentru pisici. Ieși din mașină și se duse să ingenucheze în iarbă pentru a-i mângâia blana lucioasă. Pisica torcea...

– Ei bine, aveți totuși niște sentimente omenеști! spuse o voce amuzată în spatele ei.

Harriet se ridică.

– Cum se simte pacientul dumneavoastră?

– Mai rău decât credeam. Nu se pune problema să-l transport în mașina dumneavoastră. Voi chema o ambulanță prin telefon. Mulțumesc pentru că m-ați așteptat!

– Dacă vreți, pot aștepta să vă duc înapoi acasă.

Medicul zâmbi. De la ochi îi porniră niște riduri care dezvăluiau o înclinare spre răs.

– Mulțumesc, spuse, trebuie să merg la spital cu el. Trăiește singur. N-are pe nimeni care să-l îngrijească.

Harriet clătină din cap. Acum regreta că pleca astfel, dar nu știa nici ce să spună, nici ce să facă.

Medicul o privi urcând în mașină, îi făcu un semn cu mâna și intră în casă.

Harriet plecă, făcând să scrâșnească roțile. Acesta era cel mai ciudat medic pe care-l văzuse vreodată! Se întrebă ce cred clienții despre el.

Își imaginează cu ușurință comentariile pe care le provoca vizitând satele liniștite din Somerset.

Aglomerarea de locuințe din Marsh Cob se ascundea într-o cavitate adăpostită, între câmpiile irigate și grupuri dispersate de copaci izolați, de-a lungul unui drum șerpuitor.

Harriet ajunse la heleșteul acoperit cu ierburi acvatice în jurul căruia Pippa și ea alergau desculțe, punând recipiente în care să prindă peștișori cu trei spini pe spate, care nu supraviețuiau niciodată în borcanele de dulceată în care erau puși. Uneori găseau o broască sau o șopârlă de apă... Harriet crezu că aude strigătele Pippei când micile animale le scăpau pentru a se întoarce în apă...

De la heleșteu pleca o cărare care străbătea o pajiște. Acolo ajutaseră deseori la adunarea vacilor pentru mulsul de seară. Domnul Bryant o tachina deseori pe Pippa care nu îndrăznea să se apropie prea mult de vaci. Simon, fiul său, scosese într-o zi din buzunar o acadea prăfuită pentru a o pune în mâinile Pippei, în chip de consolare, zâmbindu-i larg, pentru a o face să înțeleagă că n-o disprețuia pentru că-i era frică. Simon era blond, voinic și semet ca unul dintre caii tatălui său. Le învățase pe cele două fete să joace crichet, pentru că avea nevoie de parteneri, dar Harriet se plictisea repede de joc. Pippa, fidelă și devotată lui Simon, nu se lăsa și nu rareori rămânea în compania băiatului până când se înnopta.

Printr-o perdea de aluni, Harriet zări ferma lui Louis Bryant, zidul mic ce înconjură curtea, hornurile roșii și ușa de intrare albastră pe care doamna Bryant n-o folosea niciodată deoarece prefera să se învârtască în jurul casei și să intre direct în bucătărie, prin spate.

La capătul șirului de aluni, apărură satul și casa tatălui său, în mijlocul grădinii care cobora până la drum. Nu se schimbase deloc, pereții vopsiți în alb, ferestrele elegante, cu obloanele lor verzi. Pe ușa neagră de la intrare se găsea încă ciocanul de bătut din aramă, în formă de cap de cal care strălucea în soare. Și placa de aramă lucea. O lustruise destul de des pentru a-și aminti fiecare amănunt.

Harriet crezu că i se oprește inima în loc. Frână energic și se opri. „De ce am venit, oare?” se întrebă ea.

O clipă, fu tentată să se întoarcă. Dar își veni în fire. Era acolo. Trebuia să facă față situației.

Respiră profund și făcu mașina să înainteze...

Apoi, coborî și încet, urcă aleea care străbătea grădina.

Un parfum persistent o întâmpină. Micsandree! Ridicând ochii, le văzu, înflorite din abundență pe coama zidului care ascundea grajdul. Ele le semănaseră acolo, la întâmplare. Galbene, portocalii, roșu închis, strânse, răsucite, luptând pentru a avea aer și lumină, fuseseră întotdeauna magnifice. Albinele le copleșeau cu un bâzâit monoton. O mierlă, cocotată deasupra, fluiera.

Cu un oftat, Harriet manevră cu un gest mecanic ciocanul de bătut în ușa.

După câteva clipe, ușa se deschise și o fată slăbuță, în pantaloni de doc și bluză albă o privi pe nou venita cu o surprindere indignată.

– Harriet!

– Mama m-a rugat să vin! spuse Harriet cu răceală.

Preocupată, Harriet înregistrează expresia surorii sale. Pippa avea încă aspectul unei copile, dar în privirea ochilor albaștri, nu era nimic de copil.

– Ei bine, dacă tu crezi că vei putea interveni în viața mea, Harriet, poți foarte bine să faci stânga-mprejur și să te întorci la Londra! Știi că am optsprezece ani și am dreptul să mă căsătoresc.

– Este adevărat, Pippa, replică Harriet calmă.

Pippa îi aruncă o privire nehotărâtă. Nu dorea să renunțe la o indignare pe care o considera justificată.

Sora sa se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ai fi putut să-mi spui că ești în Anglia! spuse Harriet. De ce n-ai venit să mă vezi la Londra? De ce nu mi-ai telefonat? Îți plac misterele!

Pippa avea un aer puțin jenat.

– Cu siguranță, i-ai fi spus mamei...

– Înțeleg.

Harriet aruncă o privire semnificativă spre vestibul.

– Dorești să discutăm în pragul ușii? Întrebă ea.

Fără plăcere, Pippa se dădu la o parte.

– Iartă-mă, spuse ea. Intră. Unde îți este valiza? Ți se va pregăti patul în cinci minute.

– Nu te nelinești, spuse repede sora mai mare. Voi lua o cameră la „Lebăda de aur“. Nu vreau să-mi impun prezența aici.

Pippa o privi cu un aer critic. Dintr-o dată, părea foarte matură.

– Nu vei face asta! spuse ea. Tata ar fi jignit... Amintește-ți că aici sunt cinci dormitoare.

– Totuși...

– Harriet, vrei să-l necăjești pe tata mai mult decât ai făcut-o deja?

Harriet tresări, surprinsă:

– L-a durut mult aflând că erai la Londra de mai mult de un an, adăugă Pippa încet, și că nici măcar n-ai încercat să iei legătura cu el. Nu erai decât la trei ore distanță de aici... Nici măcar nu i-ai scris! Acum, pentru că ești aici, este de la sine înțeles că nu te vei duce să stai la hotel ca și când ai fi o rudă îndepărtată.

Harriet dădu din cap.

– Ai dreptate, Pippa. Într-adevăr, ar părea ciudat... Pippa, oare de ce ai venit aici?

– Voiam să-l văd pe tata! Întotdeauna am vrut să trăiesc lângă el. Știam că mama va face totul pentru a mă împiedica să vin; așadar, nu i-am spus nimic.

– Ai mințit-o!

Pippa clătină din cap.

– Nu puteam face altfel. Nu m-ar fi lăsat niciodată să vin în Europa dacă ar fi știut adevărul!

– Și care este adevărul?

Harriet era dezorientată, puțin sigură pe ea. S-ar fi spus că situația se inversase: că Pippa era mai mare și ea mai mică.

– Așadar, nu înțelegi? Ea a făcut întotdeauna totul pentru a ne ridica împotriva tatălui nostru!

– Nu este adevărat! N-a spus niciodată un cuvânt împotriva lui! Pippa ridică din umeri.

– Oh! Era foarte subtilă, foarte pricepută! Un cuvânt aici, un cuvânt acolo, o aluzie, un oftat, câteva lacrimi... Mama are un suflet ascuns...

– Mama?

Harriet era îngrozită.

– Cum poți spune asta? Pippa, tu n-o înțelegi!

– Oh! Harriet, întotdeauna ai văzut lucrurile prin ochii ei! Te-ai comportat întotdeauna cum a vrut ea. Ești favorita ei: eu semăn prea mult cu tata, nu destul cu ea. Îți amintești? Mă privea și spunea că eram portretul tatălui nostru... și felul în care o spunea arăta că pentru ea nu era un compliment.

– Ai imaginație, Pippa!

Pe neașteptate, Harriet abordă subiectul riscant:

– Cu cine ai intenția să te căsătorești? Mama nu mi-a dat numele. Presupun că este un englez.

– Mai curând, da! Este Sim Bryant!

Harriet rămase o clipă fără grai.

– Sim? spuse ea în cele din urmă. Doamne Dumnezeule! Vrei să spui Simon Bryant?

– Exact!

Dintr-o dată, Pippa deveni voioasă ca un cintezo și ochii îi străluceau.

– M-am „lovit“ de el toamna trecută, Harriet. Urma un curs de agricultură într-o școală din Vest când ne-am întâlnit. L-am